

ЗАВТРА—ДЕНЬ ВИБОРІВ ДО МІСЦЕВИХ РАД!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 6-й

Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 24 (310)

Субота, 16 червня 1973 р.

Ціна 2 коп.

РАДИ В ПАРТИЗАНСЬКОМУ КРАЇ

Народжені творчим генієм робітничого класу, Ради депутатів трудящих стали надійним помічником Комуністичної партії в побудові нового суспільства, внесли вагомий вклад у перемогу радянського народу над фашистськими загарбниками. Про їх роботу у тилу ворога розповідає міністр соціального забезпечення УРСР, депутат Верховної Ради СРСР, заступник голови Радянського комітету ветеранів війни, двічі Герой Радянського Союзу О. Ф. Федоров.

Тридцять років минуло відтоді, але й сьогодні бачу в уяві той весняний день. Ми вступили у село Рудня Ріпкинського району на Чернігівщині, що входило до округу, де перед війною я балотувався кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР. І от вони переді мною, мої виборці: на мене дивляться сотні допитливих очей. Люди просять депутата відповісти тільки на одне запитання: коли повернуться Ради? Я відповідаю коротко, одним словом: скоро. І вимовляю це слово, як клятву...

У різні роки війни, депутати гідно виконували свої обов'язки. І не тільки на фронті зі зброєю в руках. Ради депутатів трудящих діяли в глибокому тилу ворога, і народні обранці чимало зробили для виконання головного наказу виборців — гнати ворога з священної радянської землі.

У перший рік війни в районному центрі Холми, як і повсюдно на окупованій території, дуже гостро стояло питання, як зберегти від пограбування ворогом народне добро. І от підпільний райком партії під керівництвом першого секретаря І. М. Курочки вирішив у тилу фашистів, під самотніми їх носом, провести чергову сесію Ради депутатів трудящих і обговорити на ній, зокрема, і це питання.

Депутати зібралися 16 вересня 1941 року. Вони уважно прослухали доповідь члена виконкому, комуніста-підпільника І. І. Водоп'янова про хід воєнних подій, про завдання радянських людей, які опинилися на тимчасово окупованій території. Сесія прийняла важливе рішення про розподіл артільного майна по хатах, відправлення частини його в ліс, до партизанів... Але найбільше враження справив сам факт: Радянська влада жива. Вона діє. Навіть тут, у ворожому тилу. Сесія районної Ради в Холмах зміцнила віру трудівників у нашу прийдешню перемогу.

Українські села Дольськ і Шлапань Любешівського району на Волині та білоруські Колине, Одринжін, Мохор Іванівського району Брестської області у травні 1943 року були визволені партизанами нашого і білоруського імені Лазо з'єднань. Народні месники скликали селянську сходку. Вони обрали єдину для всіх цих населених пунктів

сільську Раду. Головою її став білорус М. М. Кончук, заступником голови — українець Г. С. Корець. Сільська Рада партизанського краю займалася питаннями заготівлі продуктів, одягу і взуття, вона мобілізувала людей на будівництво партизанського аеродрому біля села Колине.

Народи-брати (у складі Чернігово-Волинського з'єднання партизанських загонів, яким мені довелося командувати, билися з фашистами представники 28 національностей і народностей СРСР) не тільки разом громили ворога, а й відновлювали Радянську владу. Їх боротьба сприяла успішному розвитку визвольного руху проти фашизму на заході країни. Зокрема, вільне радянське село Дольськ у ворожому тилу стало базою для створення польського партизанського загону імені Костюшки. До речі, на відзнаку цієї заслуги уряд Польської Народної Республіки удостоїв село пам'ятної медалі «1000 років Польської держави».

Партизани, які несли в окуповані села Радянську владу, разом з місцевим населенням відзначали свята. Особливо урочисто відсвяткували 24-у річницю Великого Жовтня. Секретар Корюківського РК КП України на Чернігівщині Ф. І. Коротков очолював у роки війни підпільний райком партії. Командиром районного партизанського з'єднання був Петро Козик. Жовтневі свята вони вирішили відзначити мітингом трудящих. Але як його провести? Гітлерівці почали запроваджувати, так звані, «районні ярмарки». Так їм легше було забирати у населення продукти і майно, влаштовувати облави. Цим і вирішили скористатися партизани. Вони блокували шляхи, що вели до міста, захопили пошту, телеграф, радіовузол. А коли люди зібралися на ярмарок, з гучномовців пролунали слова: «Починаємо мітинг, присвячений 24-й річниці Великого Жовтня»...

Так під захистом партизанів діяли в тилу ворога Ради депутатів трудящих, утверджувалися як єдина законна влада. За неї, за наш світлий сьогоднішній і завтрашній день я з радістю віддаю свій голос і 17 червня нинішнього, вирішального року дев'ятої, мирної п'ятирічки.

ПІДГОТОВКА ДО ЗИМИ— ВАЖЛИВА СПРАВА

Надворі стоїть тепле, сонячне літо. Але мине небагато часу і настане осінь з холодними дощами, а там несподівано і зима прийде. Справжні господарі не чекають поки настануть морози, а завчасно розгортають підготовку підприємств, Будинків культури і клубів до роботи в осінньо-зимовий період.

Більшість учбово-виробничих підприємств і культзакладів нашого Товариства по-хазяйськи підійшли в минулому році до цієї важливої справи. Не чекаючи нагадувань зверху, адміністрація Львівського № 1, Дрогобицького, Садгирського, Донецького, Полтавського № 1 та інших учбово-виробничих підприємств ще навесні накреслили заходи по підготовці до роботи взимку, закріпили відповідальних працівників. А в жовтні місяці вони повністю завершили виконання намічених заходів.

Вчасно проведений ремонт виробничих і побутових приміщень, опалювальних систем, а також своєчасне заведення необхідної сировини і матеріалів створили добрі умови для роботи колективів. Вони не тільки успішно завершили виконання планів другого року дев'ятої п'ятирічки, але й взяли добрий розгін. Нині трудівники Сумського, Полтавського № 1, Дрогобицького, Садгирського та інших УВП Товариства ведуть перед у соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки.

Нинішній рік — незвичайний. Колективам підприємств Товариства необхідно не тільки виконати, а й значно перевершити річні завдання та соціалістичні зобов'язання п'ятирічки в цілому.

Саме тому підготовка підприємств, культосвітніх закладів до роботи в осінньо-зимовий період набирає нині особливо великого

значення. Директорам учбово-виробничих підприємств та головам об'єднань УТОГ у найближчий час разом з широким активом робітників та службовців необхідно накреслити заходи по підготовці до роботи взимку й організувати чітку роботу всіх служб підприємств та установ по їх реалізації у суворій відповідності із встановленими строками.

У підготовці до зими дрібниць немає. Поруч з ремонтом виробничих та складських приміщень, особливої уваги слід звернути на робітничі гуртожитки. Адже там мешкає чималий загін трудівників УВП і від того, як ми створимо їм побутові умови у значній мірі залежить настрій трудівника, а звідси й продуктивність його праці.

Велику роль у мобілізації трудівників на дострокове виконання плану 1973 року повинні відіграти Будинки культури і клуби Товариства. Тому обласним відділом УТОГ слід заздалегідь подбати про своєчасне заведення палива та ремонт опалювальних систем, а також зробити все необхідне для того, щоб культосвітні заклади могли безперебійно функціонувати.

Керівникам підприємств, зокрема Запорізького УВП, необхідно зробити висновки з минулорічної підготовки до зими, щоб не допустити подібного надалі. Турбота адміністрації УВП про створення необхідних умов для роботи колективу в осінньо-зимовий період, щоб звести до мінімуму випадки простудних захворювань не тимчасова кампанія, а серйозне планове завдання. Настав час ретельно оглянути все господарство, перевірити роботу систем і механізмів, уточнити розрахунки в необхідній кількості палива.

Від успішного здійснення накреслених заходів по підготовці учбово-виробничих підприємств до зими у значній мірі залежить ритмічна і безперебійна робота трудових колективів, а тому партійні і профспілкові організації УВП повинні взяти цю справу під свій неослабний контроль.

Підготовка підприємств, Будинків культури, клубів до роботи в осінньо-зимовий період — важлива і невідкладна справа.

Ритмічно, з випередженням графіка трудиться колектив Полтавського УВП-1. Розгорнувши змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального

Вони ведуть перед

року п'ятирічки, швейники підприємства за 5 місяців випустили і реалізували готових виробів на 109 тисяч карбованців більше, ніж було передбачено планом.

Серед виробничих колективів підприємства перед у соціалістичному змаганні веде швейна бригада, яку очолює майстер Деменко Майя Павлівна. Трудівники цього колективу ось уже другий місяць підряд займають перше місце в змаганні по УВП-1.

Високих виробничих показників у своїй роботі досягаються з місяця в місяць колективи швейних бригад, що їх очолюють майстри Лідія Гладка, Валентина Заливадна та інші.

Нині швейники Полтавського УВП-1 розгорнули змагання за дострокове виконання шестимісячного плану.

А. ШУГАЙ.

ПРИВІТАННЯ ТОВАРИСТВУ

Київ, Центральне правління Українського товариства глухих, голові тов. Семкові А. Х.

Від імені Московської міської організації Всеросійського товариства глухих шлемо братерське вітання з ювілейною датою — 40-річчям з дня утворення Українського товариства глухих.

Бажаємо дальших успіхів у розвитку і зміцненні Товариства, мобілізації трудящих глухих на успішне виконання рішень XXIV з'їзду КППС і планів дев'ятої п'ятирічки.

Від усієї душі бажаємо вам доброго здоров'я, особистого щастя і міцної дружби між нашими Товариствами.
Московське міське правління ВТОГ

* * *

Житомир, IV пленуму Центрального правління УТОГ
Президія Центрального правління Всеросійського товариства глухих гаряче вітає нечуючих трудівників України з 40-річчям утворення Українського товариства глухих. За чотири десятиріччя свого існування УТОГ домігся чудових успіхів у всіх сферах своєї різноманітної діяльності. Ми впевнені, що поставлені перед вашим Товариством відповідальні завдання будуть виконані з честю. Нових звершень вам, дорогі українські друзі.

Президія Центрального правління Всеросійського товариства глухих

РІВНЯННЯ — НА ПЕРЕДОВИКІВ

Під таким девізом трудяться колектив Лебединського учбово-виробничого підприємства. А рівнятися є на кого.

Приклади самовідданої праці показують виробничники, ударники комуністичної праці — столяр Григорій Царук, шліфувальниця Зінаїда Хелемєня, робітниця Наталія Третьякова та багато інших.

«Одночасно з поліпшенням якості продукції збільшити випуск готових виробів». З цим пунктом соціалістичного зобов'язання колектив підприємства успішно справляється. «Майстри-золоті руки» — столяр Олександр Кохань, верстатник Володимир Марченко, ветерани УВП — Микола

Новиков, добирачка фанери Ольга Домашенко та багато інших. Норма денного виробітку передовиків підприємства становить 115-125 процентів.

Не відстають від старших товаришів і молоді робітники, які не так давно вперше переступили поріг Лебединського учбово-виробничого підприємства. Серед них один з кращих молодих робітників Петро Шевчук, складальник меблів Володимир Гончаров та інші.

Третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки, його величезні завдання накладають на членів колективу підвищені обов'язки. Тому всі виробничники прагнуть не зупинятися на досягнутому, примножувати трудові успіхи. Колектив наро-

щує темпи виробництва в тій, щоб достроково, з найкращими якісними показниками праці завершити поточний рік.

Так, трудівники УВП планують виконати виробничий план третього року дев'ятої п'ятирічки до 25 грудня 1973 року. Причому, понад план випустити продукції на 15 тисяч карбованців. Порівняно з минулим роком підвищити продуктивність праці на 1,6 процента.

В ці дні в цехах та на дільницях УВП панує трудова напруга. Шириться соціалістичне змагання, щоб виконати п'ятирічку за 4 роки 10 місяців і випустити продукції понад план на 100 тисяч карбованців. Запорука тому — ударна праця колективу Лебединського учбово-виробничого підприємства.

Т. НИКАНОВА.

нова та голова МРВ УТОГ Ярослав Іванович Тріска обов'язково пропонують глухим хліборобам новинки літератури.

Вони добре знають запити читачів. До їх порад прислухаються. А читачів тут немало. Часто відвідують бібліотеку електромонтажники Коломийського ордену «Знак пошани» заводу сільськогосподарських машин Віталій Львович Іванов, швея УВП Віра Іванівна Мельник, майстер ательє мод Тамара Петрівна Халімон. А у читальню формуляри швей УВП Галини Олексіївни Палічук можна побачити назви творів багатьох радянських та іноземних письменників.

Книжкова виставка чи бесіда, обговорення нової книги, або тематичний журнал — до кожного заходу тут готуються дуже старанно.

Н. ПОКУТСКА.

У третьому, вирішальному році 9-ої п'ятирічки важливу роль покликана відіграти стінна преса учбово-виробничих підприємств Товариства. Різноманітними за тематикою матеріалами, у дохідливій для сприйняття формі, редакції стіннівок повідомляють про те, як трудяться окремі виробничники, бригади, показують передовиків змагання.

На фото: редколегія стіннівки «Кроватчик» Ворошиловградського УВП у складі (зліва направо) Н. Кобзареві, Ф. Уварова, А. Криворучко, І. Верютіна та редактора стіннівки І. Зимінської підготувала для експозиції у цеху новий агітплакат.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ПЛАНИ НОП У ДІІ

Наукова організація праці на Сумському учбово-виробничому підприємстві спрямована на підвищення продуктивності праці й ефективності виробництва. Для успішного розв'язання цих завдань на підприємстві в 1971 році була створена рада НОП. Очолює її нині інженер Людмила Григорівна Слинко. До ради входять 7 чоловік. Серед них — майстри закрійної дільниці С. Гринкевич, промірвальної — Н. Воденицька та інші.

За період свого існування рада по науковій організації праці вже чимало зробила для збільшення випуску продукції, підвищення її якості та поліпшення умов праці робітників. Особливо багато заходів НОП впроваджено на УВП у минулому році.

У швейному цеху, наприклад, для пошиття робочих спецкостюмів впроваджено нову технологічну схему розподілу праці. Біля швейних машин з'явилися спецлапки, що набагато полегшило працю трудівниць. Ці та інші заходи дали підприємству відчутний економічний ефект. За минулий рік, наприклад, заощаджено понад 2 тисячі карбованців.

У третьому, вирішальному році дев'ятої п'ятирічки трудівники підприємства широко розгорнули соціалістичне змагання за збільшення випуску спецодягу. Це яскраво підтверджують підсумки роботи колективу за п'ять місяців. Так, понад встановлене завдання додатково реалізовано швейних виробів на 43 тисячі карбованців більше, ніж передбачалося планом.

У цьому трудовому досягненні є вагомий внесок і ради НОП та

творчих бригад, до складу яких входять інженерно-технічні працівники, службовці та передовики виробництва, що вишукують нові резерви для підвищення продуктивності праці і покращення умов роботи.

Причому, найактивнішу участь у роботі творчих бригад беруть трудівники УВП. Так, один з кращих робітників підприємства Л. Майборода, який працює на УВП більше 15 років запропонував і впровадив лінійку для намітки петель. Це значно полегшило працю робітниць і в той же час підвищило якість робочих спецкостюмів.

Не відстає від старшого товариша і Леонід Бабаков. За його пропозицією модернізовано оверлок 51-го класу. Це дало можливість замінити машини 22-го класу на операції по втачуванню рукавів. Чимало пропозицій запропонував і різник Л. Толбатов та інші передовики виробництва.

Перед колективом Сумського учбово-виробничого підприємства стоять великі завдання. Щоб виконати їх, раді НОП необхідно провести значну роботу. Зокрема, раціонально розставити устаткування на дільниці пошиття брюк, модернізувати машину 25-го класу для встановлення блочок на куртках спецодягу та інше.

Поруч з цим рада НОП та творчі бригади підприємства вивчають методи і прийоми праці кращих виробничників, організовують практичні заняття по передачі досвіду кращих трудівників, щоб підвищити продуктивність праці, знизити собівартість.

Г. ДЯЧОК.

ВІРНИМ ШЛЯХОМ

В Івано-Франківському обласному відділі УТОГ її зустріли привітно:

— Нам потрібен перекладач в Коломийський клуб глухих. Але у ваші обов'язки входить видача та популяризація книг, робота в бібліотеці. Що скажете?

— Я згодна.

Отак почалася діяльність Світлани Селіванової в Коломийському клубі, яка налічує вже понад п'ять років. І всі ці роки Світлана серед людей. Живе їх турботами, радощами, тривогами.

Роботу в бібліотеці почала з упорядкування книжкового фонду, з того, щоб усі документи були затишок і чистота. Дбала про поповнення фонду новою різноманітною літературою.

Міцна матеріальна база сприяє поліпшенню організації бібліотечного обслуговування населення.

Книжка стала невід'ємною частиною духовного життя багатьох трудящих Коломийського мікрорайону УТОГ, а бібліотека — осередком збагачення знань, розширення світогляду. Світлана говорить:

— У нашій роботі багато важить індивідуальний підхід до кожної групи читачів: за віком, освітою, професією, адже послугами нашої бібліотеки користуються і глухі сільського контингенту. Так, так, я не обмовилася, саме ті глухі, які живуть в далеких гірських селах Прикарпаття і трудяться на колгоспних ланах. Для їх обслуговування ми створили пересувну бібліотеку.

Під час виїздів для проведення зборів членів УТОГ, навчання міміки, або з багатьох інших питань, які входять у сферу діяльності працівників міжрайонного відділу УТОГ, перекладач Світлана Селіванова

екскурсія на пакувальницю М. Руснак, ветерана УВП плетільника В. Сікач, пакувальницю Г. Вакарчук, змінного майстра пакувальної дільниці О. Працькова та інших.

Перебуваючи в Ясині, трудівники мали змогу познайомитися з визначними місцями міста. Урочистою хвилиною вшанували вони пам'ять радянських воїнів, які в суворі роки Великої Вітчизняної війни загинули, відстоюючи рідні Карпати, покладали на братські могили запашні квіти.

Роботу у цьому напрямку планується проводити і надалі. Так, незабаром садгірчани побувають в Одесі, Ульяновську, Севастополі.

Т. ПРОХОРЧУК.

Постійними супутниками глухоти від народження або важкої форми втрати слуху є німота, яка супроводжує глухоту до тих пір, поки спеціальним методом дитину не навчать говорити. Починати навчати дитину розмовляти необхідно як можна раніше, тоді, коли вчиться розмовляти дитина з нормальним слухом, що є найкращим часом для початку занять. Важливо вчасно охопити усіх дітей з дефектним слухом систематичним навчанням і працювати над пристосуванням їх до самостійного життя. Це довгочасна і копітка робота, яка потребує багато зусиль. Батьки глухих або слабочуючої дитини не повинні залишатися осторонь. Майбутнє дитини залежить багато в чому від батьків і рідних, від їх турботи і уваги.

Як тільки батьки помітили, що дитина не реагує на їх мову і голосні звуки, вони повинні негайно звернутися до лікаря, щоб встановити процент слуху у дитини. Слух у дитини перевіряється сучасними і досить точними апаратами, які називаються аудіометрами. Якщо лікар з'ясує, що у дитини є певний процент слуху, який дозволяє користуватися слуховим апаратом, необхідно відразу придбати такий апарат. Якщо він є у дитини, треба уважно і поступово навчати її користуватися ним. Але незалежно від того, є такий апарат чи немає, необхідно навчати дитину говорити і розуміти мову по руху губ. Чим раніше звернуться батьки до лікаря, щоб встановити рештки слуху, тим раніше можна почати носити слуховий апарат, навчити дитину розмовляти, читати з губ, спілкуватися з оточуючими людьми.

ВИХОВАННЯ І НАВЧАННЯ ДОШКІЛЬНИКІВ

Наш досвід і досвід іноземних спеціалістів впевнено показує, що дитина в основному здібна вчитися і розуміти мову по руху губ вже з 2-х років. Не слід заставляти дитину вчитися. Зацікавте її, створіть такі умови, при яких дитина сама б бажала вчитися. Дуже добре використовувати гру і іграшки. Глуха дитина любить гратися так само, як і всяка інша. Під час гри вона оживає, їй цікавлять іграшки, ляльки, у неї з'являється необхідність спілкуватися з іншими дітьми і дорослими. Тому треба використовувати гру і іграшки для навчання говорити і розуміти мову по губах.

Правильне виховання дитини заключається також в турботі про її здоров'я, правильний фізичний розвиток. Розповсюдженням захворюванням серед дітей є запалення вуха, що особливо небезпечно для дитини з дефектом слуху, тому, що це може призвести до зниження загального стану дитини.

Необхідно також слідкувати й за станом зору, так, як у глухій дитині зір в більшості випадків замінює слух.

Відношення батьків до глухих дитин повинно бути в усьому послідовним і гуманним. Адже з нею треба поводитися дуже рівно, слідкувати, щоб вона росла в спокійному, доброзичливому середовищі, яке їй не травмує.

Батьки повинні відкинути ще існуючі забобони і виховувати глуху дитину в тих же умовах, в яких знаходяться й інші діти з нормальним слухом, надавати їй виховання таку ж увагу. Не слід

залишати поза увагою й індивідуальні можливості, здібності і інтереси дитини. Досягти успіху у вихованні, розвитку такої дитини, в роботі по пристосуванню її до самостійного життя можливо при спільних зусиллях сім'ї і суспільства. Тільки спільні зусилля в цій справі можуть привести до успіху. Від спільних зусиль залежить також і успіх у систематичному навчанні таких дітей і їх професіональна підготовка.

Не можна допускати крайнощів у вихованні. Не допустимо як ігнорувати глуху дитину в житті сім'ї, в якихось сімейних ділах, так і усяким чином виділяти її, балувати, дозволяти усе, що вона захоче, бо все це може привести до розвитку таких рис характеру, як лінощі, неохайність і егоїзм по відношенню до людей. Не можна дитину виховувати і привчати до думки, що їй усе дозволено з приводу її недоліку. Слід усяким чином переконувати дитину в її силі, можливостях, треба виховувати її в таких умовах, в якій обстановці, яка сприяє розвитку впевненості в своїй силі і можливості. Необхідно давати посильні завдання, привчати до праці і акуратності.

Про це повинні турбуватися усі члени сім'ї, допомагати глухій дитині, але не опікати її, як неповноцінну. Турбота повинна бути тактовною. Правильне виховання у дитини відношення до праці і дітей, виховання у неї трудових навичок, правильного відношення з людьми в колективі — необхідно для її майбутнього

самостійного життя, для самостійної праці. Успіхи у навчанні дитини, говорити і розуміти чужу мову по руху губ і міміці обличчя в великій мірі залежить від бажання дитини вчитися, від її працелюбності, психічного стану, віри в свої сили, в добре відношення оточуючих людей і, в першу чергу, батьків.

Подальша робота по пристосуванню глухих дітей до життя проходить в дошкільних закладах, потім в спеціальній школі для глухих та слабочуючих і шляхом практичної діяльності на підприємствах, майстернях, лабораторіях, закладах. При цьому, слід враховувати здібності дитини.

Коли дитині сповнилося 7 років, її необхідно віддати в школу, не дивлячись на те, навчалася дитина в спеціальному дошкільному закладі чи ні.

Усі школи для навчання глухих і слабочуючих добре обладнані спеціальними апаратами для навчання, в них працюють спеціалісти — вчителі і вихователі, медичні працівники, словом, є все необхідне для навчання і виховання глухих дітей, та набуття спеціальності для майбутнього самостійного життя.

Разом з тим бувають випадки, коли батьки тримають своїх дітей. Це помилка, яка призводить до того, що в житті глухих дітей як в дитинстві, так і в майбутньому самостійному житті, будуть значні ускладнення.

Л. СТАНІШЕВСЬКА, логопед ЦП УТОГ.

По рідному краю

Вже не перший рік на Садгірському учбово-виробничому підприємстві практикуються поїздки-екскурсії. В минулому році в них взяло участь більш, ніж 100 трудівників. Вони побували в Яремчі, Хотині, Кишиневі, Кам'янці-Подільському, Львові та інших визначних місцях Буковини й Закарпаття, Поділля.

Серед тих, що взяли участь в екскурсіях, — ударники комуністичної праці підприємства З. Біленька, С. Шпарка, Л. Затолочна та багато інших.

Нещодавно кращі виробничники УВП — всього 36 чоловік, побували в м. Ясині Закарпатської області. Чарівна природа викликала справжнє захоплення у садгірчан. Незабутні враження справила ця

Ольга Дмитрієва, Валентина Самолія та Валентина Васильєва (зліва направо) — активні учасниці колективу Народного ансамблю танцю. Крім того, кімната, де мешкають дружини дівчат, вже в котрий раз завоює перше місце по гуртожитку Сімферопольського УВП і звання «Краща кімната».

Фото М. МИХАЙЛЕНКА.

2. ТРУДОВЕ СУПЕРНИЦТВО*

НАДІЙНИЙ ТИЛ

У роботі швейників багато залежить від розкрійно-заготівельного цеху. Це своєрідний тил швейних цехів, що постійно і в достатній кількості забезпечує їх кроєм. Схвальні відгуки про його роботу доводилося мені чути на всіх дільницях підприємства.

Розкрійники добре розуміють свою роль і місце у виконанні завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки. Колектив цеху не тільки постійно виконує, а й перевищує змінні завдання. А це в свою чергу дає змогу швейникам працювати ритмічно і злагоджено.

Найкращі трудівники цеху Галина Іванівна Назаренко, подружжя Марія і Микола Романенки, досвідчені виробничники, які досконало оволоділи своїми спеціальностями. Вони домоглися найвищих трудових показників у соціалістичному змаганні. 140 процентів виробничої норми їм здається звичайним.

Можна назвати багато прізвищ але одне те, що розкрійно-заготівельний цех носить звання колективу комуністичної праці і високої культури виробництва говорити само за себе.

Чистота на дільницях, злагоженість, порядок у всьому і майстерність людей є тим ключем з допомогою якого колектив домігся успіхів.

...КРАЩЕ НІЖ УЧОРА

Є на підприємстві і певні труднощі, вони передусім пов'язані з реконструкцією підприємства, що має відбутися після прибудови правого крила до основного корпусу. Це дасть змогу поліпшити побутові умови, ввести в дію нові потужності.

Колектив прагне використати всі наявні сили і можливості для успішного виконання виробничого плану третього, вирішального року п'ятирічки. В цехах та на дільницях працює багато чудових майстрів своєї справи, які щедро діляться знаннями і багатим досвідом роботи. Ці люди завжди були заспівувачами в соціалістичному змаганні, допомогли одержати робітничий гарт багатьом молодим товаришам.

У Конотопі побудовано чудовий Будинок культури. Тут є все для цікавого і корисного відпочинку. Просторий кінозал, спортзал, чудове приміщення для бібліотеки. А от бібліотека потребує уваги і

* Закінчення. Початок див. «Наше життя» від 2 червня ц. р.

НЕЗАБАРОМ КОНКУРС

Нещодавно в Мінську відбувся міжреспубліканський семінар представників швейних підприємств Товариств глухих Молдавії, Білорусії, України, Естонії, Латвії та Литви. Його мета — визначити місце проведення конкурсу на звання «Краща швея-мотористка», встановити кількість учасників та час проведення.

За одностайною пропозицією місцеве проведення конкурсу обрано Україну. Для цього є декілька причин. По-перше, в нашому Товаристві, порівняно з іншими, найбільше швейних УВП. Крім того, українські швейниці мають добрі традиції, працюють самовіддано, вміють передати свій досвід іншим. Не слід забувати й того, що швейні підприємства нашого Товариства широко використовують передову технологію пошиття виробів.

Так, скажімо, в Прибалтіці на швейних підприємствах ще й досі має місце пошиття одягу без розділення операцій, а в Білорусії не впровадили беззалишковий розкрій. Учасники семінару зупинили свій вибір на Україні ще й тому, що на наших УВП вже понад 10 років, як впроваджено прогресивний потоковий метод, до того ж, ми працюємо по бездефектному методу.

Умовами конкурсу за звання «Краща швея-мотористка», що буде проведений в нинішньому році, передбачається виконання лише однієї операції, а саме — заготовка і притачування кишені до робочого халата. Велику увагу журі, до складу якого ввійдуть пред-

помоги. Весь її книжковий фонд складається переважно з тих книг, які перевезли із старого, тісного приміщення і які не можуть задовольнити вимогливого читача.

Робота з людьми ведеться скрізь. Найслабша і найважча ланка в цій роботі — гуртожиток. Незважаючи на те, що в гуртожитку зразкова чистота і порядок і, навіть, певні досягнення в культурній роботі, все ще є деякі упущення. Впадає в очі: після робочого дня окремі мешканці ходять коридорами, нудьгують, не знають чим зайнятися.

У цій справі ще багато треба зробити. В гуртожитку є досвідчений вихователь, багато активістів, яким необхідно об'єднати свої зусилля для того, щоб люди не марнували дорогоцінного часу, який при розумному витрачанні може дати дуже багато. Варто тільки пошукати і можна знайти безліч форм культурно-масової роботи, а кожному підібрати до душі заняття. Чому б, скажімо, не організувати гуртки, вечори розваг і ігор, читання книг? Це сильні і дієві засоби. І робити це треба не час від часу, а постійно.

Довелося мені в гуртожитку прослухати цікаву лекцію, яку прочитав представник міської Ра-

ди депутатів трудящих. Люди слухали її уважно, охоче. Мова йшла про перспективи і розвиток міста, про його промислове, транспортне і культурне будівництво. Побільше б таких лекцій!

На підприємстві і в гуртожитку виходять стінгазети, які висвітлюють важливі виробничі і культурно-масові питання. Не обминають вони і недоліків. Наскільки вдало оформляється стінгазета «Швейник» говорить хоча б те, що на обласному огляді стіннівок вона зайняла перше місце. Цікава і стінгазета гуртожитку «Наш побут». Багато можна говорити про те, що зроблено. Та чимало треба зробити. Спільними зусиллями підприємства, гуртожитку та Будинку культури. Сіяти добре, розумне, вічне, щоб люди росли ідейно і культурно розвинутими.

Ф. САВЕНОК.

Швея Катерина Молявко — ударниця комуністичної праці. Понад 12 років працює вона на Конотопському УВП.

Включившись у змагання за дострокове виконання завдань третього року п'ятирічки, К. Молявко виконує змінні завдання на 120 процентів.

Фото автора.

І доботно пошиті швейні вироби, і точний облік виготовленої продукції — запорука успішного виконання та перевищення виробничих планів підприємства.

За всім цим прискільки сліdkують на Сімферопольському УВП майстер Валентина Грошева (ліворуч) та бракувальниця Любов Ковальська.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ТАКА НАША ГАННА

Здається, зовсім недавно прийшла на Стрийський гумово-взуттєвий завод Ганна Миколаївна Мончак. А вже в трудову біографію жінки вписано 20 років праці. Багато це чи мало? Як для кого. Ганна Миколаївна за цей час встигла чимало. Оволоділа кількома суміжними професіями, освоїла різні швейні операції, працювала на пресах по виготовленню гумового взуття.

Зараз робітниця працює лекальницею в підготовчому цеху. Розмічаючи тканину, Ганна Миколаївна намагається зробити все так, щоб якомога менше тканини йшло на відходи, бореться за економію кожного метра, які потім стануть додатковою надплановою продукцією.

За сумлінну працю робітниця не раз нагороджувалася преміями,

грамотами, завоювала перехідний Вимпел, була нагороджена медалями.

Ганна Миколаївна — активіст підприємства, член цехового комітету, ініціатор багатьох хороших починань: суботників, вечорів відпочинку, вона учасниця гуртка художньої самодіяльності, активний читач бібліотеки Будинку культури. За яку б справу вона не взялася — неодмінно доведе до кінця. Навіть внесла кілька рапортів, що дали значний економічний ефект.

На підприємстві вона користується великим авторитетом. Свій неабиякий досвід охоче передає молоді, вчить молодих любити труд, прищеплює молоді комуністичне відношення до праці. Така наша Ганна Миколаївна.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

НОВІ ОЗДОБЛЮВАЛЬНІ МАТЕРІАЛИ

Нещодавно група працівників меблевих УВП нашого Товариства виїздила до Ленінграда для ознайомлення з технологічним процесом фанерування меблевих щитів текстурним папером. В цьому відрядженні взяв участь і представник Миколаївського УВП, на якому вперше проявили інтерес до цієї технології.

Ленінградські меблеві підприємства вже кілька років фанерують щити текстурним папером як імпортного, так і вітчизняного виробництва. Технологічний процес фанерування текстурним папером вітчизняного виробництва простіший від імпортного: в'язкість клею 35—40 секунд по ВЗ-4. Щити перед фанеруванням нагрівають до 30 градусів тепла. Клейовий розчин наносять на всю площу паперу, на щит — тільки по периметру. Тиск при запресуванні — 1,5—4 кілограма на квадратний сантиметр з витримкою 30—35 секунд. Після цього щити тримають у цеху не менше 4 годин. (Детальну технологію фанерування щитів текстурним папером можна одержати в виробничому відділі ЦП УТОГ).

Основою для текстурного паперу береться папір СТУ-30 № 6134-62 марки «Б», щільністю 80—130

грамів на квадратний сантиметр. Бажано, щоб щільність паперу була 130 грамів на квадратний сантиметр.

Текстурний папір виготовляється на Ленінградській фабриці офсетного друку. В даний час використання текстурного паперу викликає дефіцитом стружаного шпону, нестача якого досягає 200 мільйонів квадратних метрів по країні.

В таких умовах є доцільним вивчення цього питання всіма меблевими УВП УТОГ.

Крім того, відомо, що в місті Митищах (під Москвою) на комбінаті «Будпластмас» налагоджено виробництво самопріклеювальної плівки з полівінілхлориду, на яку наноситься текстура «під дерево». Марки плівки ПДО-12 (полівінілхлоридна декоративна самоклеювальна оздоблювальна) і ПДСО-12 (полівінілхлоридна декоративна самоклеювальна оздоблювальна). Про цю плівку можна прочитати в журналі «Наука і життя» № 3 за 1973 рік в матеріалі «Непривичное в привычном».

Ця плівка заслуговує, щоб на неї звернути належну увагу. На думку деяких спеціалістів Центрального правління УТОГ справа варта уваги. Тим більш, що на Одеському УВП-3 полівінілхлоридну плівку (без текстури) виготовляли. Щось подібне було і на Львівському УВП-2. Отже, зваживши всі можливості, можна відновити виготовлення цієї плівки з нанесенням текстури «під дерево». Це розв'язало б руки меблевикам, дало б можливість безперебійно виготовляти меблі без дефіцитного шпону.

О. КИСІЛЬ,
ст. інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

Галина Семенівна Чегус — трудиться на Білоцерківському УВП. Змагаючись за дострокове виконання завдань третього, вирішального року п'ятирічки, свої змінні норми вона виконує на 125—130 процентів.

На фото: ударниця комуністичної праці Г. Чегус.
Фото І. КОЛОМІЧЕНКА.

ників братніх республік, досвід кращих стане надбанням всіх. Крім того, проведення конкурсу сприятиме дальшому розгортанню соціалістичного змагання.

Міжреспубліканському конкурсу передують республіканський. З великої кількості швейниць з кожного підприємства для участі в міжреспубліканському конкурсі буде допущено лише по три швей. Це сприятиме більш відповідальному відбору кожного до цього важливого заходу. Таке дружнє суперництво, безумовно, значно підвищить якість продукції, збільшить її випуск.

Ввійти до фіналу конкурсу на звання «Краща швея-мотористка» нелегко, але саме на цих трудівниць покладено почесне завдання — відстояти честь наших УВП.

Міжреспубліканський конкурс намічено провести в першій декаді жовтня. Де саме? Ще не вирішено, але, напевно, в Сімферополі. Конкурс відбудеться у вихідний день, потім його учасники ознайомляться з визначними місцями міста. А ввечері відбудеться «Вогник дружби».

Швейники нашого Товариства зустрінуть своїх колег з братніх республік з українською ширістю.

Т. ЯКУБА,
ст. інженер виробничого відділу ЦП УТОГ.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

Субота, 16 червня 1973 р.

ЗАХОПЛЕННЯ

Захоплення... Це слово з найбільшою повнотою виявляє основну рису характеру Валентини Григорівни Калити.

Ось уже чотири роки, як вона працює телятницею в колгоспі імені Суворова Мар'їнського району, що на Донеччині. За цей час Валентина Григорівна домоглася відрядних результатів у своїй роботі. Вона вміє дивитися в завтрашній день нашого життя. Це допомагає їй йти вперед, впроваджувати в свою роботу все нове, передове. Зараз Валентина Григорівна обслуговує понад 50 голів молодняка великої рогатої худоби.

Виконуючи всі вимоги зооветеринарії, прислухаючись до порад фахівців, вона добила пристоу середньодобової живої ваги тварин на 600-640 грамів, а тепер прагне досягти 840-900 грамів пристоу.

Захоплення... Воно допомагає долати труднощі, зробити найважчу роботу творчістю.

В. КРУГЛЯК.

Донецька обл.

ВЕЧІР ДРУЖБИ

Відзначаючи 28 річницю з дня звільнення Чехословаччини, молодіжний клуб «Райдуга» запросив на урочистий вечір чехословацьких студентів, які навчаються у вузах м. Харкова. Наші гості розповіли про славу дати в історії своєї Батьківщини — її визволення Радянською Армією і чехословацькими патріотами від німецько-фашистських загарбників.

Наші чехословацькі друзі з радістю ділилися досягненнями соціалістичної Чехословаччини в будівництві нового життя, дякували за міжнародну допомогу Радянського Союзу у ліквідації контрреволюційного перевороту антисоціалістичних сил.

Студенти Харківського державного університету Олександр Славик і Ірина Лаштук розповіли про життя і громадську діяльність президента ЧССР Людвіка Свободи, його роль у утворенні національної армії і звільненні країни, а також відповіли на численні запитання.

Наприкінці зустрічі дівчата з хореографічного гуртка в національних костюмах піднесли гостям квіти, запросили гостей подивитися документальний фільм про братні зв'язки наших народів.

А. РОСІНСЬКИЙ,
директор Харківського обласного Будинку культури.

ТВОРЧА ЗУСТРІЧ

Як дорогих гостей зустріли в Чернівцях учасників художньої самодіяльності Житомирського обласного Будинку культури, що прибули обмінятися досвідом роботи.

В день приїзду житомирян, Народний самодіяльний театр Чернівецького Будинку культури і драмгурток Садгирського Будинку культури показали гостям вистави В. Василька «На лінії фронту», В. Васильченка «На першій гулі» та К. Сологуба «Лихо від ніжного серця».

Сотні глядачів, робітників, учнів спеціалізованої школи з великою увагою і цікавістю дивилися концертну програму житомирян, тепло сприйнявши їх виступ.

Після концерту з вітальним словом і врученням адреси, до гостей звернувся голова Чернівець-

кого облвідділу УТОГ М. Б. Батішев та режисер Народного самодіяльного театру М. М. Котляревський. З словом — відповіддю виступила голова Житомирського облвідділу О. Д. Тверська. Гості і господарі обмінялися пам'ятними подарунками.

В честь приїзду гостей був організований «Голубий вогник», який пройшов в теплій і дружній обстановці.

Зустріч колективів художньої самодіяльності завершилась екскурсією по історичних і пам'ятних місцях міста та по гірських районах Радянської Буковини.

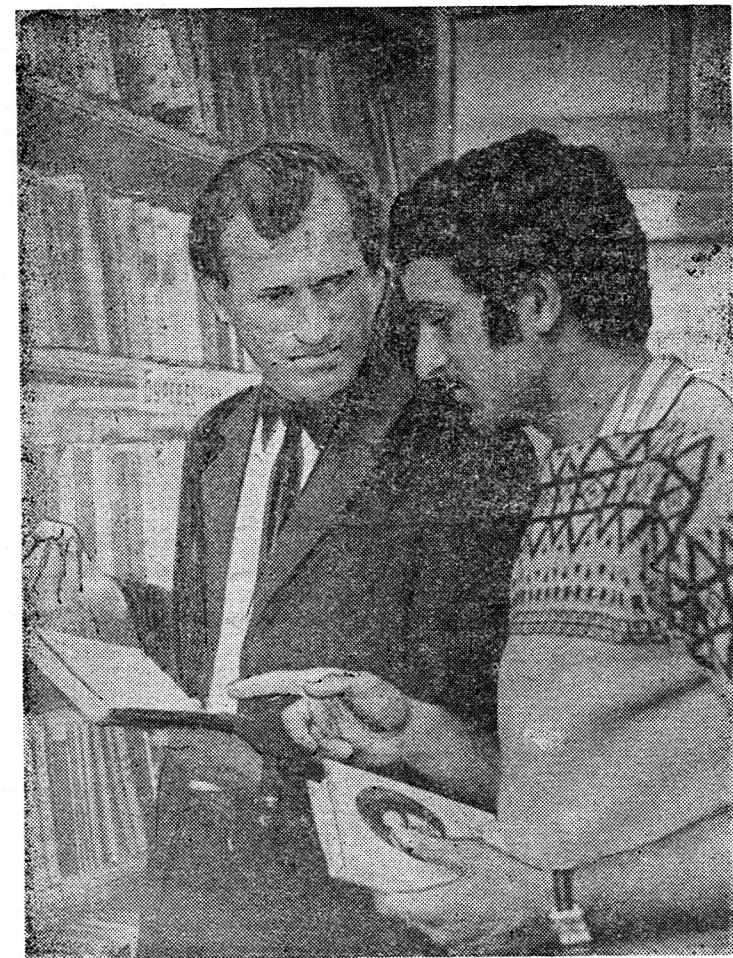
— Чекаємо вас у Житомирі, — говорили вони, прощаючись.

Л. ХОМ'ЯКОВА,
інструктор Чернівецького облвідділу УТОГ.

На фестивалі самодіяльного мистецтва Української РСР, присвяченому 50-річчю утворення СРСР, Народному самодіяльному театру Чернівецького Будинку культури за виставу «Весняні палі» було присуджено третє місце.

На фото: сцена з вистави «Весняні палі» за п'єсою В. Довгого.

У бібліотеці Ворошиловградського Будинку культури великий вибір політичної та художньої літератури.

На фото: читачі Іван Молоков (ліворуч) та Валерій Рейнліб за вибором книг.

Фото В. БЕРЕЗНЯКА.

ЗНАЙОМТЕСЬ: НОВІ ФІЛЬМИ

Семен Бобров закінчив інститут, пройшов трудову школу на заводі. А тепер повернувся до рідного села, став інженером у колгоспі «Перемога»...

Після смерті старого, заслуженого голови його обирають керівником господарства. Молодий спеціаліст розуміє, що в час технічної революції треба вести справи по-державному, на науковій основі. І він пропонує план перетворення села. Не всі його підтримують...

Про це зіткнення старих і нових поглядів і розповідає кольоровий художній фільм «Людина на своєму місці», що знятий на студії «Мосфільм».

У центрі уваги кінострічки виробництва студії «Беларусьфільм» «Вулиця без кінця» — доля будівельника Сергія Русанова і його дочки Олі.

Самого бригадира немає в живих. Він трагічно загинув. Та його пам'ять шанують у місті, його ім'ям названо вулицю.

Оля Русанова, роль якої виконує випускниця однієї з мінських середніх шкіл Ірина Бразговка, приїжджає в молоде місто. Як складеться її життя, яким бачить Оля своє майбутнє? Про це і дізнається глядач з цього фільму.

— Фабула нашої стрічки відповідає всім законам пригодницького детективного жанру: убивство, таємниця, слідство, погоні, знайдений скарб... — говорить режисер-постановник картини «Справи давно минулих днів» В. Шредель.

Це розповідь про перші кроки нашої міліції, про її співробітників, сповнених відваги, мужності та ентузіазму, про її славі традиції.

Картину знято на кіностудії «Ленфільм».

ДЕЩО З ІСТОРІЇ ФУТБОЛА

У серпні 1970 року численні глядачі, які заповнили трибуни столичного стадіону «Динамо», були свідками захоплюючих поєдинків — тут проводилися всесоюзні змагання з футболу серед команд глухих, у яких взяло участь 6 команд союзних республік.

Як же виникли офіційні змагання глухих на першість СРСР? Про це і хочеться розповісти любителям спорту нашого Товариства.

У 1959 році, під час проведення всесоюзних змагань з настільного тенісу у м. Ризі, відбулася неофіційна нарада серед представників союзних Товариств глухих з питань дальшого розвитку фізичної культури і спорту. Насамперед, йшлося про те, щоб на прикладі всесоюзних змагань з настільного тенісу в наступному році були організовані і проведені всесоюзні змагання і з інших видів спорту.

Авторів цих рядків, як представників України, було запропоновано, щоб Українське товариство глухих взяло на себе ініціативу в організації і проведенні всесоюзних змагань з футболу серед команд глухих у 1960 році.

З цією метою було розроблено відповідне положення й надіслано для погодження до федерації

футбола СРСР. Тоді вважалося, ця подія закінчиться одним роком, а далі, як кажуть, видно буде. Треба сказати, що федерація футболу СРСР позитивно поставилася до цього. Поряд з внесенням деяких коректив у положення, розроблене Українським товариством глухих, федерація футболу СРСР поставила перед Комітетом по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів СРСР питання про щорічне проведення подібних змагань.

У серпні 1960 року Комітет по фізкультурі і спорту прийняв постанову, якою зобов'язав федерацію футболу СРСР надалі щорічно проводити змагання з футболу серед команд глухих. Для команди-переможця було встановлено перехідний кубок. Це була важлива подія в житті глухих футболістів і всіх прихильників футболу.

Перші всесоюзні змагання відбулися в Києві у 1960 році. У них взяло участь 6 команд союзних республік: Білорусії, Вірменії, Латвії, Молдавії, України та РРФСР.

Досить успішно тоді виступила команда нашої республіки. Перемігши своїх суперників, спортсмени УТОГ забили у їх ворота 35 м'ячів і пропустили в свої лише один,

наші земляки стали першими володарями перехідного призу Комітету.

Другі всесоюзні змагання відбулися в м. Єревані в 1961 році. В них взяло участь п'ять команд. Назвемо їх по порядку зайнятих місць: Україна, РРФСР, Вірменія, Грузія, Азербайджан.

Місто Волзький Волгоградської області стало місцем третіх всесоюзних змагань. На ці змагання в 1962 році зібралися 11 команд, які були розподілені на 3 групи. Команда України, що змагалася у другій групі, впевнено перемогла своїх суперників — команди Таджикистану, Грузії й Узбекистану з загальним рахунком 34:1 на свою користь. Переможці груп склали фінальну п'явку з трьох команд. До цієї п'явки увійшли, крім нашої, команди РРФСР та Білорусії. Переможцем вийшла команда нашої республіки.

Четверті всесоюзні змагання було проведено у м. Гомелі в 1963 році, на які зібралося лише п'ять команд. Місця розподілилися у такому порядку: Україна, РРФСР, БРСР, Вірменія, Узбекистан.

Футбольні баталії п'ятих змагань відбулися у м. Києві в 1964 році. В них взяло участь шість команд. Місця розподілилися так: Україна, РРФСР, БРСР, Вірменія, Казахстан, Азербайджан.

Шості змагання відбулися в 1965 році в місті Сумгаїті (Азербай-

джанська РСР). Тут зібралося вісім команд, які були розподілені на дві групи. Команди, що зайняли у групах перші два місця, виборювали у фіналі 1-4 місця. Програвши у фіналі команди РРФСР з рахунком — 1:2, наші земляки на цей раз задовольнилися другим місцем. Перше місце завоювали футболісти Російської федерації, третє — БРСР, четверте — Азербайджану.

На сьомі змагання, які проводилися в 1966 році в Кисловодську, також зібралося вісім команд. Порядком ігор був той же, що і в Сумгаїті. У фіналі за 1-4 місця наша команда завдала поразки команді Білорусії (2:0), РРФСР (3:0), Азербайджану (9:0). Отже, рахунок — 14:0. Збірна України повернула втрачений нею в 1965 році перехідний кубок. Друге місце дісталося футболістам РРФСР, третє — БРСР, четверте — Азербайджану.

І. ЗДОРОВИЛО,
старший інструктор ЦП УТОГ.
(Далі буде).

Запорожець — за 50 копійок

При покупці товарів в Івано-Франківському універмазі Леоніду Мельнику запропонували лотерейний білет. Глухий робітник охоче його купив. Цей квиток виявився щасливим. На його в другому тиражі грошово-речової лотереї випав виграш — автомобіль «Запорожець».

Автомашину Леонід одержав і вирішив поступити на курси водіїв. Сам водитиму, — радо говорить він, відчуваючи себе найщасливішим на всьому Прикарпатті.

Ф. КОВАЛЬ.
м. Івано-Франківськ.

В. о. редактора
П. БУЛАТОВ.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.